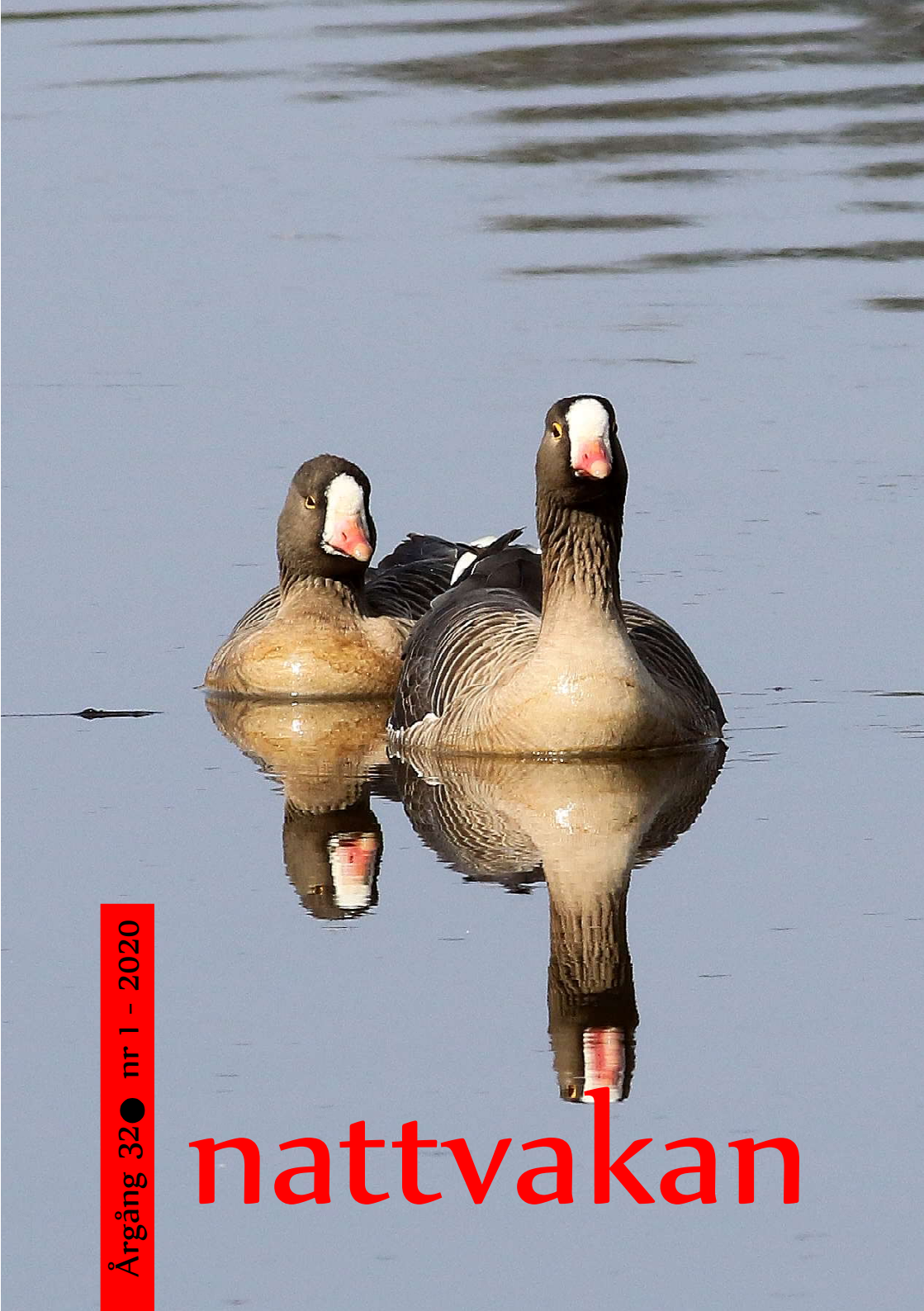

nattvakan

Årgång 32 ● nr 1 - 2020

Nattvakan

utges av Hudiksvallregionens fågelklubb (HFK). Tidningen utkommer med två nummer årligen och erhålles av samtliga medlemmar i HFK. Årsavgiften för medlemsskap är för närvarande 150 kronor och insättes på pg. 88 94 30-5.

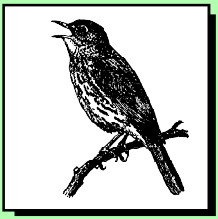

Hudiksvallsregionens fågelklubb

är lokalklubb till Gävleborgs Läns Ornitologiska Förening (GLOF). Medlemsskap i HFK är dock oberoende av medlemsskap i GLOF. HFK:s verksamhetsområde utgörs av Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner.

Lokalklubben har till syfte att *samla och stimulera intresset för fågelfaunan och skyddet* av *fågelmiljön i Hudiksvalls och Nordanstigs kommuner. Dessutom skall föreningen verka för att sprida kunskap i fågelfrågor genom kursvesamhet och exkursioner. Föreningen skall vara ett forum där medlemmarna inspirerar och informerar varandra. En viktig uppgift för föreningen* är *att vara drivande i vissa frågor med anknytning till fågelskydd.*

Styrelse

Ordförande: Kjell Johansson, Kolarevägen 7

825 30 Iggesund Tel. 070-239 75 10

Sekreterare: Karin Svensson, Blockvägen 16 F

824 34 Hudiksvall, Tel. 070-513 48 66

Kassör: Lars-Göran Lindström, Slåttervägen 13

824 40 Hudiksvall, Tel. 070-629 15 24

Övrig ledamot: Simon Fransson Poppovägen 3

825 30 Iggesund, Tel. 070-661 80 11

Övrig ledamot: Bo Fagerström, 1:a Parkgatan 11 E

824 43 Hudiksvall, Tel. 070-641 05 32

Suppleant: Stefan Pierrou, Västerrå 65

824 92 Hudiksvall, Tel. 070-345 02 98

Följ med HFK på exkursion

Hudiksvallsregionens fågelklubb har ett digert utflyktsprogram under alla årstider.

Tryckt av:
Tierps Tryckeri

INNEHÅLL NR 1 - 2020

Misslyckad svarthakehäckning i centrala Näsviken 4
Lars Erik Lönnberg

Invasion av unga aftonfalkar 5
Lars G Lindström

Uggletur 8
Lars G Lindström

Fotografera från gömsle 10
Stefan Pierrou

Skuggsång 14
Staffan Holm

Här- och varfågel 17
Lars G Lindström

Invasion av tallbit 19
Lars G Lindström

Kornknarr 21
Kjell Johansson

Stenknäck i Hälsingland 24

Program 26

Foto på framsidan.Två av de drygt 100 fjällgäss som rastade i Hudiskvall under hösten. Foto: Lars G Lindström.

Foto på denna och sista sidan. Tallbit i slutet av oktober på Kuggören. Foto. Lars G Lindström.

Misslyckad svarthakehäckning

i centrala Näsviken

Foto och text: Lars Erik Lönnberg

Man kan spekulera över orsaken till misslyckandet. Det kan ha varit båttrafik, oväder eller boets konstruktion. Man kan kanske lägga ut konstgjorda flottar för att underlätta. Boet låg nedanför den kortaste järnvägsbron inne i Näsviken. Folk promenerar dagligen där och trampar dressin där då och då. Det hade varit roligt att ha fått sett en eller flera dunungar. Jag såg bara ett ägg i boet.

Enligt min första fågelbok Svenska fåglar av Folke Rösjö, tryckt 1955 kallas svarthakedoppingen även örondoppingen. I början av juni 3-7 spolformiga, först vitgröna, senare brunaktiga ägg. Hane och hona ruvar i 20-25 dagar. Ungarna gå i vattnet efter några dagar blott.

Invasion av unga aftonfalkar

Foto och text: Lars G Lindström

Sista veckan av augusti och de två första veckorna av september skedde en invasion av unga aftonfalkar i Sverige. I varje landskap, i södra och mellersta delen, observerades en eller flera falkar som alla var födda 2019. Även Hälsingland fick sin beskärda del av invasionen då fyra aftonfalkar uppehöll sig vid Ålsjön, Söderhamn, under några dagar, ivrigt jagande trollsländor.

Alla bilderna tagna vid Ålsjön den 3/9 2019.

Aftonfalken satt i toppen av en björk när den plötsligt slängde sig ut i luften på jakt efter en slända

Sländan är fångad och måltiden är påbörjad.
Huvudet på sländan är redan i munnen.

Resten av sländan äts snabbt upp i luften.

Utom vingarna, på sländan, som får falla till marken.

Aftonfalken är en flyttfågel som häckar i södra Östeuropa och Asien. Den övervintrar i södra Afrika, söder om Sahara. Den har sällsynt häckat även i vårt land då främst på Öland.

En orsak till det enorma inflöde som skedde var troligen det högtryck som i slutet av augusti låg sydost om oss och innebar temperaturer upp emot 30 grader i stora delar av Sverige under cirka en vecka.

Liksom lärkfalken jagar aftonfalken sländor i luften men kan också fånga små gnagare. Då kan man se den stå och ryttla en liten stund innan den dyker efter sitt byte.

Förutom de fyra fåglarna förra året har nio individer sett i Hälsingland under 2000-talet, de flesta i Söderhamns, men två fynd finns från Hudiksvall kommun. En hane sågs på Bålsön i juni 2011 och Arnold Larsson såg en ungfågel vid Hornslandsudde i september 2003.

Uggletur

Foto och text: Lars G Lindström

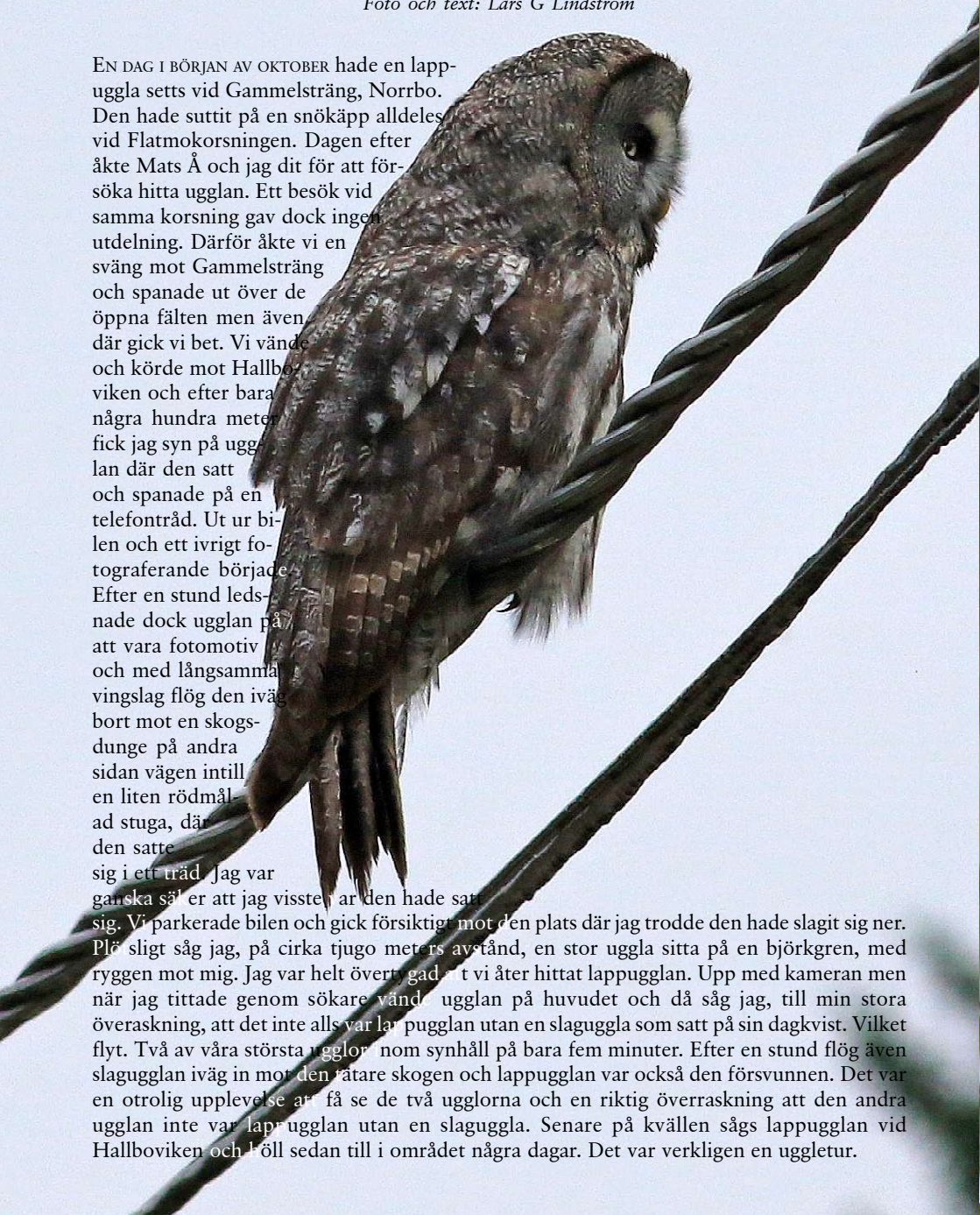

En dag i början av oktober hade en lappuggla setts vid Gammelsträng, Norrbo. Den hade suttit på en snökäpp alldeles vid Flatmokorsningen. Dagen efter åkte Mats Å och jag dit för att försöka hitta ugglan. Ett besök vid samma korsning gav dock ingen utdelning. Därför åkte vi en sväng mot Gammelsträng och spanade ut över de öppna fälten men även där gick vi bet. Vi vände och körde mot Hallboviken och efter bara några hundra meter fick jag syn på ugglan där den satt och spanade på en telefontråd. Ut ur bilen och ett ivrigt fotograferande började. Efter en stund ledsnade dock ugglan på att vara fotomotiv och med långsamma vingslag flög den iväg bort mot en skogsdunge på andra sidan vägen intill en liten rödmålad stuga, där den satte sig i ett träd. Jag var ganska säker att jag visste var den hade satt sig. Vi parkerade bilen och gick försiktigt mot den plats där jag trodde den hade slagit sig ner. Plötsligt såg jag, på cirka tjugo meters avstånd, en stor uggla sitta på en björkgren, med ryggen mot mig. Jag var helt övertygad om att vi åter hittat lappugglan. Upp med kameran men när jag tittade genom sökare vände ugglan på huvudet och då såg jag, till min stora överaskning, att det inte alls var lappugglan utan en slaguggla som satt på sin dagkvist. Vilket flyt. Två av våra största ugglor inom synhåll på bara fem minuter. Efter en stund flög även slaguggla iväg in mot den tätare skogen och lappugglan var också den försvunnen. Det var en otrolig upplevelse att få se de två ugglorna och en riktig överraskning att den andra ugglan inte var lappugglan utan en slaguggla. Senare på kvällen sågs lappugglan vid Hallboviken och höll sedan till i området några dagar. Det var verkligen en uggletur.

Skogssnäppa vid Hedeviken, Härjedalen. Foto: Stefan Pierrou

Fotografera fåglar från gömsle

Stefan Pierrou

Fågelintresset kan ta sig många uttryck. För mig har det främst blivit ett samlande av fågelarter med kameran. För att få bra fågelbilder bör man komma fåglarna nära, även om man har ett bra teleobjektiv. Och för att komma nära behöver man gömma sig. Känslan av att vara osynlig tilltalar mig, att där utanför gömslet sker allt som om jag inte fanns. Tålamod är inte min bästa gren men där inne i gömslet kan jag njuta av vad som händer där utanför.

Bilderna på skogssnäppan tog jag från mitt tältgömsle. I Hedeviken i Härjedalen rinner en liten tjärn ut i Ljusnan och där har jag då och då om vårarna skrämt upp vadare så jag beslutade att sätta upp gömslet där. Under några morgnar satt jag sedan där och studerade fågellivet. Förutom skogssnäppan fick jag bilder på kricka, svarthakedopping och knipa. En rödhake satte sig oåtkomligt i busken intill gömslet och smålommen ropade någonstans ute på

Halsbandsflugsnappare Fide Prästänge, Gotland. Foto: Sigrun Pierrou.

älven. Sångsvanarna finns i älven hela vintern.

För fjärde året i rad har vi rest till Gotland på semester. Varje år har vi missat att få se, och fotografera, halsbandsflugsnapparen. I år åkte vi raka vägen från färjan till Fide Prästänge där vi visste att halsbandaren brukar häcka och vi hade turen att få se ett par som fortfarande (veckan efter midsommar) matade sina ungar. Vi parkerade husvagnen utanför gärdesgården som omgärdar änget. Strax innanför satt holken med flugsnapparens ungar. De varnade ängsligt under vårt lägerbestyr men när vi kröp in i vagnen så fortsatte de med matningen som om ingenting hänt. På morgonen satte jag mig i mitt tält som jag rest bakom husvagnen medan Sigrun, min fru låg bekvämt i sängen och fotade genom det öppna husvagnsfönstret. Gissa vem som fick de bästa bilderna? Det blir Sigruns bilder som visas här.

Jag hade ännu ett önskemål att få på bild under Gotlandsvistelsen, och det var skärfläckan. På Gotland finns stora alvarmarker som går ända ner till vattnet och där boskapen brukar beta. På ett sådant område såg vi under en av våra cykelturer en skärfläcka flyga upp så på kvällen slog jag upp mitt lilla tält där för att morgonen efter

Skärfläcka på Gotland. Foto: Stefan Pierrou

cykla dit och sätta mig att vänta. Inget hände den första timmen men sen kom faktiskt en skärfläcka landande och började födosöka i det grunda strandvattnet. Hon försvann efter en stund men kom tillbaka igen efter cirka en halvtimme. Hade tänkt tillbringa flera mognar där men på eftermiddagen hittade jag tältet slängt på marken utanför grinden så jag var nog inte så välkommen dit.

Våren 2013 hyrde jag gömsle vid Hornborgasjön. En fashionabel enrummare på två kvadratmeter och en tunna med lock i ena hörnet med en plastsäck i för att uträtta sina behov. 800 kr/dygn kostade lyxen och jag hade inte tråkigt en enda sekund under det dygn jag tillbringade där. Kröp in kl. 21:00 på kvällen, sov gott på natten och väcktes i sexsnåret av en mäktig trumpetkonsert. Sviten hade fotogluggar i alla riktningar så det var bara att njuta av 14-timmarsföreställningen. Tranor, svanar och gäss stod för underhållningen.

Tranor vid Hornborgarsjön. Foto: Stefan Pierrou

Skuggsång

Text: Staffan Holm. Foto: Lars Göran Lindström

Rödhakens sång är ju intimt förknippad med vår och försommar. När stugsäsongen börjar i slutet av våren tar jag gärna en extra kvällspromenad med hunden för att lyssna på den där skönsångaren som sitter i toppen av storgranen vid Sunes väg. Och när den tystnat kanske man kan pejla in en annan revirhävdande rödhake i grannskapet om inte tre sorters trastar överröstar.

Resten av sommaren får man hålla till godo med det lilla tickandet och den visuella kicken man får när man till exempel går förbi rödhakens favoritmatställe: vårt hallonland, där småkryp och insekter frodas, där är chansen stor att man blir bländad av den orangefärgade hakan som lyser ikapp med kvälls- eller morgonsolen.

I år kom jag rödhaken in på livet mer än nånsin. I juni tog jag nämligen äntligen i med hårdhandskarna för att bekämpa den anarki som rått ett par år bland hallonplantorna. Jag införde succesivt lag och

ordning: nya stolpar och snören, raka led och utrensning av oönskade uppstickare. Från halva juli ända till en bit in i september kunde man sen skörda de ljuvliga bären och samtidigt höra tickandet och i bästa fall få en snabb pepparkornsögonkontakt med den mer eller mindre rödbröstade lilla fågeln. Ogräsen hotade förstås ganska snart att ta makten tillbaka från hallonen, så det blev åtskilliga timmar jag fick tillbringa i landet i egenskap av krigare mot kirskål och kvickrot och brännässlor men också som njutningsfull hallonplockare och inte minst: privilegierad nära granne med en eller flera rödhakar. Jag kunde nästan känna som att de sökte kontakt, så nära kom de, ibland mindre än en meter, men inte många sekunder på samma fläck.

En vacker dag i slutet av augusti när jag plockade bland de sista hallonen, hörde jag högst oväntat rödhakesång från skogen, precis som i maj. Märkligt, har de verkligen en ny kull så sent? Hann jag tänka, men insåg till min stora förvåning att sången kom från ett hallonstånd ett par meter ifrån mig. Tyvärr var det lite för mycket vegetation i vägen för att jag skulle kunna avgöra om det var en vuxen eller en unge och plötsligt var den bara borta. Men hursomhelst måste ju detta vara ett praktexempel på så kallad **skuggsång** som definieras såhär av Nationalencyklopedin (ne.se): ”*Typ av fågelsång (inte revirsång) som kännetecknas av låg volym och stor variation. Den framförs oftast från en dold plats av vuxna fåglar på hösten och tidigt på våren och av ungfåglar på sensommaren och hösten och anses vara ett slags övningssång*”. Wikipedia har en liknande definition och tillägger att det inte är ovanligt att övervintrande rödhakar sjunger långt innan häckningsperioden startar och att yngre fåglar kan sjunga för att öva sig inför häckningssäsongen. Naturbloggen formulerar sig så här: ”*Fågelsång som framförs under icke häckningstid av ungfåglar som så att säga sjunger för sig själva. Skuggsången är mer lågmäld än den vanliga sången och lite lösare i formen*” och så avslutar ”Naturbloggen” med ”*även honor nyttjar skuggsång*”. Detta påstående utvecklas inte och jag har inte hittat något om det någon annanstans.

Under rubriken ”Skuggan av en sång” (https:/vardagsornitologen.wordpress.com/2014/11/26) står att läsa: ”*...en koltrast som satt och småpratade för sig själv intill stammen i ett äppelträd. När man först hör den kan man missta det för ett avlägset läte, att fågeln som hörs sitter en bit bort. Men den är alltså tystlåten. Varför håller den på och sjunger nu? Och varför denna skuggsång? I det här fallet var det en ung hanne, antagligen en årsunge, en fågel som kläckts i år, som prövade sina röstresurser. Den har inget revir att bevaka än, men gör sig redo för att sjunga till sig ett eget område till nästa vår*”.

Ordet skuggsång tycks vara ganska nytt och verkar heller inte riktigt etablerat. Det finns t.ex. inte i SAOL, Svenska akademins ordlista, utan kan nog ses som ett fackord för ornitologer och inbitna fågelskådare. Det gäller nog i ännu högre grad **subsång** som jag hittat som synonym till skuggsång på några ställen på nätet, till exempel på Falkenbergs Ornitologiska Förenings hemsida. Kanske är subsång rätta ordet i internationella sammanhang (gissning).

Vintersång är ytterligare en variant: I artikeln ”Skuggan av en sång” står att läsa om arter som hävdar revir även på vintern. Bland annat påstås övervintrande rödhake och gärdsmyg slå vakt om sina födoförråd med hjälp av sång under under den kalla årstiden.

Mina egna erfarenheter av de här fenomenen är mycket blygsamma, men nog tänker jag mig att till exempel lövsångaren har en sorts skuggsång. Kring första juli

brukar den väl i stort sett ha upphört med sin häckningsmelodi och därefter hör man mest bara det ängsliga *huitt*. Men plötsligt en morgon på sensommaren kan man få en viss pulsstegring – hörde jag rätt eller var det en hallucination? Nejdå, man hör den en gång till och konstaterar att den befinner sig närmare än man kunde tro – såpass låg är volymen på den lilla välkända melodislingan. Efter att ha läst de här artiklarna köper jag att det är sönerna från vårens kull som övar sig. Men jag kan också tänka mig att det är pappan som håller en liten sånglektion för sönerna.

Skuggsång var det nog också fråga om när en flyttande flock av mestadels rödvingetrastar rastade i en björk på Kristineberg i oktober. Vilka det nu var, fäder eller söner, mödrar eller döttrar eller alla tillsammans så lät det framför allt vemodigt: slut för i år, tack för i år, ses igen i vår.

Halsbandsflugsnappare Fide Prästänge, Gotland. Foto: Sigrun Pierrou.

Här- och varfågel

Lars Göran Lindström

Den tjugoandra oktober åkte Mats Axbrink, Mats Åberg och jag ut till Hornslandet för att förhoppningsvis hitta någon rar sångare från öster eller kanske någon tallbit som bara dagarna före börjat uppträda invasionsartat i många landskap runt Sverige.

Vi åkte först till Kuggören men tyvärr var det ganska fågeltomt både på land och ute på havet. En flock med sjöorrar och en ropande gråspett var det roligaste vi observerade där.

Nästa anhalt blev Hölick. Precis när vi lämnat bilen upptäckte MA en fjällvråk som kom sträckande söderut i den hårda motvinden. En tur ut till fyren gav ytterligare en gråspett, några ängspiplärkor och ett tiotal sidensvansar men inga rara fåglar från öster.

Vi styrde kosan mot stan och när vi kört några kilometer ropade plötsligt MA. HÄRFÅGEL. Den flög upp precis framför bilen och flög en bit efter vägen innan den vek av in i skogen. Vi letade ett tag men

hittade den inte och fortsatte med bilen men efter bara ett par hundra meter satt den åter vid vägkanten. Tidpunkten för att se härfågel var inte så konstig (många observationer görs i oktober) men platsen var inte den där man borde se en härfågel. Visserligen var det lite sandartat invid vägkanten men ändå som vi tyckte ingen perfekt plats att rasta på.

Efter att ha fotograferat den ovanliga fågeln åkte vi till Nylandet för att spana efter rovfågel. En havsörn blev allt vi fick se.

På vägen hem upptäckte vi en varfågel vid Hälsingtuna kyrka. Den satt på lämpligt avstånd från vägen och blev ivrigt fotograferad. En här- och varfågel på samma dag var inte alls illa.

Härfågeln var kvar i nästan en vecka och kunde hela tiden ses där den födosökte efter vägen mellan Arnö och Hölick så den måste trots allt hittat mycket föda och tyckt att det var en bra plats att rasta på trots att den hela tiden blev störd av förbipasserande bilar.

Invasion av tallbit

Lars Göran Lindström

I MITTEN AV OKTOBER BÖRJADE rapporter strömma in om att tallbit hade setts i flera landskap norr om oss. Kring den tjugonde ökade antalet observationer lavinartat och stora mängder sågs bland annat i Medelpad, över 200 sågs vid Åstholmen, och i Värmland där över 500 sträckte förbi Hammarö fågelstation vid Vänern. Antalet observationer fortsatte att vara högt och kom från i stort sett hela Sverige dock inte så många från Hälsingland men även här sågs tallbitar både här och där. Själv var jag till Kuggören och fick där se ett tiotal födosöka i ett par rönnar som liksom alla rönnar denna vinter var full av bär. Det är många år sedan rönnarna bar så rikligt med bär.

Tallbiten häckar i barrskog, främst i äldre granskog, i Norrlands inland. De flesta paren finns i Norrbottens län men den kan vissa år häcka så långt söderut som i Dalarna.

Tallbiten har en cirkumpolär utbredning i de norra delarna av norra halvklotet och förekommer i tallskogar i Alaska, bergsområdena i västra USA, i Kanada, subarktiska Fennoskandia, Sibirien på Kurillerna och i högt belägna bergsområden på Hokkaido. Tallbiten är mest en stannfågel men vissa höstar, vanligen i slutet av oktober och i

november, sker massvandringar söderut. Då är födan, ofta rönnbär, (de äter kärnorna inne i bären), mindre riklig i Ryssland vilket gör att de drar sig söderut för att lättare hitta mat. Tidigare invasioner har ägt rum bland annat 2012–2013 (en mindre invasion i Hälsingland) och 2000–2001 då tallbitar kunde ses över hela Hälsingland i stora antal, till exempel i oxlarna efter Storgatan i Hudiksvall kring jultid.

Tallbitarna lever diskret och undanskymt under häckningen men är annars mycket orädda. De har därför ofta ansetts som dumma och fått öknamnet dumsnut.

Kornknarr

Bilder och text: Kjell Johansson

Bilderna är tagna i Mörtsjö som ligger cirka sju kilometer öster om Ljusnan och Vallsta.

Jag stannade på vägen genom byn och spelade upp ett kort avsnitt av kornknarrens

läte i förhoppning om att få ett snabbt svar från odlings- och våtmarkerna några hundra meter bort. Omedelbart kom en kornknarr flygande och satte sig osynlig i det höga gräset i diket intill bilen. Den spelade några gånger och började därefter springa intill min bil uppenbart irriterad. Efter några minuter försvann den åter till diket men kom fram några gånger, tittade noga på mig och spelade ibland, och då kunde jag äntligen ta några bilder.

Kornknarren föredrar fuktig odlad mark gärna i anslutning till kantzoner med öppna diken och fuktiga örtrikavåtmarker. Boet består av en enkel grop i marken klädd med torra grässtrån.

Kornknarren är en flyttfågel som troligen övervintrar i östra Afrika. Mycket svår att få syn på. Stöter man upp den flyger den iväg på låg höjd till närmaste skydd med hängande ben. De rostbruna vingarna är karakteristiska. Dess säregna läte kan höras från skymning till morgon från det den anländer till Hälsingland i mitten av maj. De hörs mest intensivt under juni. Därefter avtar spelandet succesivt under juli. Enligt artportalen så har antalet observationer av kornknarrar i Hälsingland varierat kraftigt under de senaste 20 åren. De bästa åren var 2000 och 2013 med cirka 50 fynd och de sämsta åren var 2010, 2015 och 2017 med mindre än tio fynd.

Kornknarrens latinska namn är crexcrex och det påminner om lätet som är ett ihärdigt och ljudligt hest och upprepat raspande ”ährp-ährp” enligt Fågelguiden. Om du vill lyssna på dess läte och kanske drömma tillbaka till sköna sommarnätter med nattsångare så rekommenderas Sveriges Radios P2-fågeln (www.sr.se/p2/p2fageln), till exempel Fågelsånglektion #18.

Antalet observationer av Stenknäck i Hälsingland 2000-2019

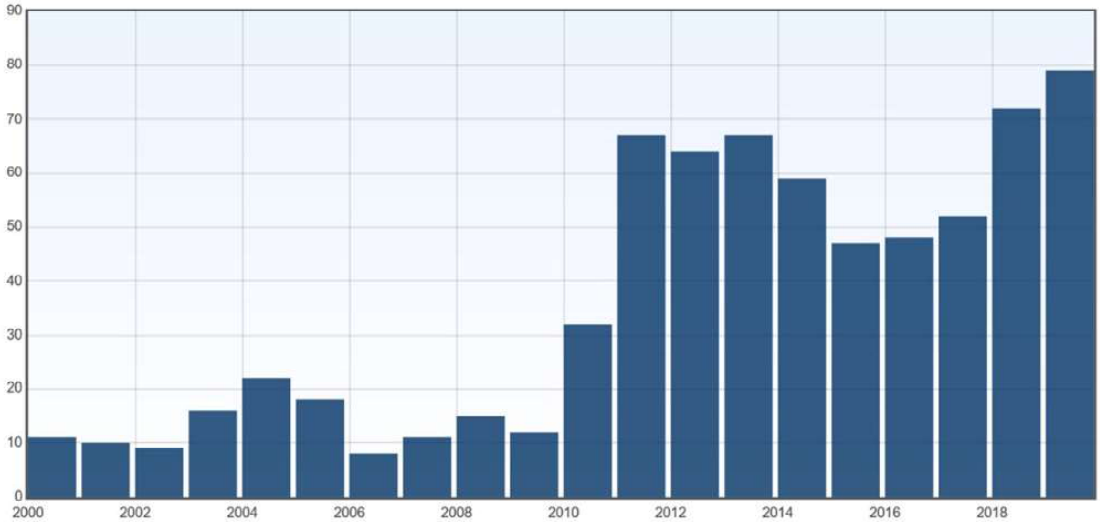

Som diagrammet ovan visar så har antalet observationer av stenknäck, i Hälsingland, ökat kraftigt den senaste tioårs-perioden. Från att ha legat mellan 10 och 20 fram till 2010 har observationerna ökat och mellan 50 till 80 setts från 2010 till 2019 med en topp i år då redan i november, två månader innan årets slut, cirka 80 obervationer gjorts. Här kommer bilder från två av alla gjorda observationer.

Stenknäck i Delsbo i September. Upptäckt av Inger Trolin. Foto: Lars G Lindström.

Hane och hona av stenknäck hemma hos Kjell Johansson i Niannoret i juli. Foto: Kjell Johansson.

Program

Vår - Höst

2020

Innemöte 4/2

Tid: 19.00
Plats: Annexet vid miljökontoret, Håsta

Medlemmarna tar med och visar egna bilder. Fika.

Uggleexkursion

Om det finns ropande ugglor och om vädret tillåter, lägger vi med kort varsel ut en uggleexkursion i början av mars. Håll utkik på hemsidan!

Årsmöte 10/3

Tid: 18.30
Plats: Annexet vid miljökontoret, Håsta
Ansvarig: Styrelsen

Sedvanliga årsmötesförhandlingar, HFK bjuder på fika. Efter årsmötesförhandlingarna visar Bengt Nyren bilder och berättar om en resa till Galapagos.

Tisdagsexkursioner

Tid: 17.30
Samling: Lillfjärdens utfodringsplats

7/4-2019	Ansvarig: Karin Svensson
14/4-2019	Ansvarig: Simon Fransson 070-661 80 11
21/4-2019	Ansvarig: Lars G Lindström
28/4-2019	Ansvarig: Kjell Johansson
5/5-2019	Ansvarig: Mats Åberg 070-338 66 87
12/5-2019	Ansvarig: Jonas Lind 070-307 32 82
19/5-2019	Ansvarig: Rikard Wiksten 0650-56 31 31

Gran 30/5

Vi besöker en av våra främsta fågellokaler, ön Gran. Avfärd med båt från Sörfjärden, Gnarp kl 06.00, återresa någon gång under eftermiddagen. Begränsat antal platser. Först till kvarn, bindande anmälning till Karin 070-513 48 66. Kostnad cirka 200-300 kr. Medtag rikligt med matsäck.

Nattsångare 12/6

Tid: 21.30
Samling: Lillfjärden
Ansvarig: Mats Axbrink, 070-608 99 14

Vadare, Stenö
4/8

Tid: 17.30
Samling: Lillfjärden
Ansvarig: Karin Svensson
Lars G Lindström

Vi åker till Stenö i Söderhamns kommun. Förhoppningsvis en exkursion där vi kan se flera arter av rastande arktiska vadare.

Lavskrika
19/9

Tid: 09.00
Samling: Lillfjärden
Ansvarig: Karin Svensson, 070-513 48 66
Kjell Johansson, 070-239 75 10

Favorit i repris! Återigen besöker vi den fina lokalen i Niannoret där vi har möjlighet att få njuta av de vackra lavskrikorna på nära håll.

En snatterand rastade i Lillfjärden under hösten. Foto: Lars G Lindström.